

พระราชบัญญัติการป้องกันการคุกคามทางเพศ

บทที่หนึ่ง บทบัญญัติทั่วไป

มาตรา 1 เพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของผู้เสียหาย จึงบัญญัติกฎหมายนี้ขึ้นโดยเฉพาะ

นิยามการคุกคามทางเพศ และการจัดการกับคดีการคุกคามทางเพศและการป้องกัน ให้เป็นไปตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัตินี้ หากพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้กำหนดไว้ให้ใช้กฎหมายอื่น แต่หากเข้าข่ายพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศในการทำงานและพระราชบัญญัติความเท่าเทียมทางเพศ ด้านการศึกษาจะไม่ใช้พระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นในมาตรา 12 มาตรา 24 และมาตรา 25

มาตรา 2 การคุกคามทางเพศตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากหมายถึงอาชญากรรมการข่มขืนแล้ว ยังหมายถึงพฤติกรรมทางเพศหรือที่เกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อผู้อื่นโดยขัดสิ้นความต้องการของเขา และมีลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้

หนึ่ง ใช้การที่ผู้อื่นนั้นยอมทำตามหรือปฏิเสธพฤติกรรมนั้นเป็นเงื่อนไขของการได้รับ การสูญเสีย หรือลดสิทธิประโยชน์ในการทำงาน การศึกษา การฝึกอบรม บริการ แผนการ กิจกรรม

สอง ใช้วิธีแสดงให้เห็นหรือแพร่กระจายตัวอักษร รูปภาพ เสียง วิดิทัศน์ หรือสิ่งของอื่น หรือใช้คำพูดหรือการกระทำที่เป็นการเลือกปฏิบัติ การดูถูก

หรือใช้วิธีการอื่นๆ ซึ่งเป็นการทำลายเกียรติศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น หรือก่อให้เกิดความกลัว สถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคหรือล่วงละเมิดหรือกระทบกับการทำงาน การศึกษา บริการ แผนการ กิจกรรม หรือการใช้ชีวิตปกติอย่างไม่เหมาะสม

มาตรา 3 ข้าราชการตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงบุคคลที่ทำงานให้บริการสาธารณะตามกฎหมาย หน่วยงานตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงหน่วยงานรัฐบาล

กองกำลังตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงกองทหารหรือโรงเรียนภายใต้กระทรวงกลาโหม

โรงเรียนตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงโรงเรียนรัฐหรือเอกชนทุกระดับ

องค์กรตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึงนิติบุคคล หุ่นส่วน องค์กร กลุ่มที่มีตัวแทนหรือผู้บริหารซึ่งมิใช่นิติบุคคล และองค์กรอื่นๆ

มาตรา 4 พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับส่วนกลางคือ กระทรวงมหาดไทย สำหรับเทศบาลพิเศษคือรัฐบาลเทศบาลพิเศษ สำหรับเทศมณฑล (เมือง) คือรัฐบาลเทศมณฑล (เมือง)

มาตรา 5 พนักงานเจ้าหน้าที่ส่วนกลางดำเนินงานต่อไปนี้ แต่หากเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในแต่ละหน่วยงานของส่วนกลาง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในแต่ละหน่วยงานของส่วนกลางดำเนินการ

หนึ่ง เกี่ยวกับการศึกษาและจัดทำร่าง และการพิจารณานโยบายและข้อบังคับ
การป้องกันการคุกคามทางเพศ

สอง เกี่ยวกับการประสานงาน กำกับดูแล และการประเมินผลการดำเนินงาน
เพื่อป้องกันการคุกคามทางเพศของรัฐบาลแต่ละระดับ

สาม เกี่ยวกับการตรวจตราพนักงานเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการจัดทำขั้นตอนการ
จัดการคดีคุกคามทางเพศ การให้คำปรึกษา การรักษาพยาบาลและ
เครือข่ายการบริการ

สี่ เกี่ยวกับการให้การศึกษและการประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับการป้องกันการ

คุกคามทางเพศ

ห้า เกี่ยวกับการให้รางวัลหน่วยงาน โรงเรียน องค์กร นายจ้าง กลุ่มหรือ
บุคคลที่มี

ผลงานในการป้องกันการคุกคามทางเพศที่ดีเยี่ยม

หก เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ และสถิติของคดีการคุกคามทางเพศ

เจ็ด เกี่ยวกับการวิจัยแนวโน้มและปัญหาที่เกี่ยวข้องในการป้องกันการคุกคาม
ทางเพศ

แปด เกี่ยวกับงานอื่นๆ ในการป้องกันการคุกคามทางเพศ

มาตรา 6 รัฐบาลเทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) ควรจะจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ ดำเนินงานดังต่อไปนี้ แต่หากเกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ของเทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) ในแต่ละหน่วยงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ในแต่ละหน่วยงานของเทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) ดำเนินการ

หนึ่ง เกี่ยวกับการร่างนโยบายและข้อบังคับในการป้องกันการคุกคามทางเพศ

สอง เกี่ยวกับการประสานงาน กำกับดูแล และดำเนินงานป้องกันการคุกคามทางเพศ

สาม เกี่ยวกับการสืบสวนคดีที่เป็นข้อถกเถียงเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ

การไกล่เกลี่ย และการส่งไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

สี่ เกี่ยวกับการการศึกษาและการฝึกอบรมที่เกี่ยวกับการป้องกันการ

คุกคามทางเพศ และการประชาสัมพันธ์

ห้า เกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ และสถิติของคดีการคุกคามทางเพศ

หก เกี่ยวกับงานอื่นๆ ในการป้องกันการคุกคามทางเพศ

คณะกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศในวรรคก่อนต้องจัดตั้งประธานคณะกรรมการ 1 คน โดยให้นายกเทศมณฑล (เมือง) หรือรองควบตำแหน่ง

และประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วยงาน ผู้มีความเป็นกลางทาง
สังคม ตัวแทนกลุ่มองค์กรเอกชน นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ ในจำนวนนี้ผู้มี
ความเป็นกลางทางสังคม ตัวแทนกลุ่มองค์กรเอกชน นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ
ต้องไม่น้อยกว่า 1 ใน 2 และตัวแทนที่เป็นเพศหญิงต้องไม่น้อยกว่า 1 ใน 2
การจัดตั้งคณะกรรมการนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นผู้กำหนด

บทที่สอง การป้องกันการคุกคามทางเพศและความรับผิดชอบ

มาตรา 7 หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างควรจะป้องกันการเกิดการ
คุกคามทางเพศ เมื่อทราบว่า มีสถานการณ์การคุกคามทางเพศเกิดขึ้น ควรจะ
ใช้มาตรการในการแก้ไขและการช่วยเหลือเยียวยาที่มีประสิทธิภาพโดยทันที

หากสมาชิกองค์กรในวรรคก่อน ลูกจ้าง หรือผู้รับบริการ มีจำนวน 10 คนขึ้นไป
ควรจัดตั้งช่องทางร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อประสานงานและจัดการ หากมี
จำนวนตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป ควรจัดทำนโยบายการป้องกันการคุกคามทาง
เพศและเปิดเผยต่อสาธารณะ

เพื่อเป็นการป้องกันและจัดการกับคดีคุกคามทางเพศล่วงหน้า พนักงาน
เจ้าหน้าที่ส่วนกลางควรจัดทำมาตรฐานในการป้องกันการคุกคามทางเพศ เนื้อหาควร
ประกอบด้วยหลักการในการป้องกันการคุกคามทางเพศ ช่องทางร้องทุกข์กล่าวโทษ
วิธีการลงโทษ หลักสูตรการศึกษาและการฝึกอบรม และนโยบายอื่นที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 8 หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างในมาตราก่อนควรจัด หรือส่งเสริมให้บุคคลที่อยู่ภายใต้บังคับเข้าร่วมการศึกษาการฝึกอบรมที่ เกี่ยวกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

มาตรา 9 ผู้คุกคามทางเพศต่อบุคคลอื่นต้องรับผิดชอบชดเชยความเสียหาย

สถานการณ์วรรคก่อนแม้มิใช่ความเสียหายทางทรัพย์สินก็ต้องเรียกร้อง ค่าชดเชยเป็น

จำนวนเงินที่เหมาะสม หากชื่อเสียงได้รับความเสียหายต้องเรียกร้องการ จัดการสำหรับการกู้ชื่อเสียงกลับคืนมาด้วย

มาตรา 10 ในขั้นตอนการร้องทุกข์กล่าวโทษ การสืบสวน การสอบสวน หรือการ พิจารณาคดีสำหรับคดีคุกคามทางเพศ หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร นายจ้าง เพื่อร้องทุกข์กล่าวโทษ ฟ้องศาล ยกหลักฐานพิสูจน์ความผิด ฟ้องร้องดำเนินคดี เป็นพยาน ให้ความช่วยเหลือ หรือเป็นผู้มีพฤติกรรมที่ เกี่ยวข้องอื่น จะต้องปฏิบัติอย่างเท่าเทียมอย่างเหมาะสม

ผู้ฝ่าฝืนข้อกำหนดวรรคก่อนจะต้องรับผิดชอบชดเชยความเสียหาย

มาตรา 11 หากลูกจ้าง ผู้รับผิดชอบขององค์กรใช้ประโยชน์จากความสะดวกสบาย ในการทำหน้าที่ กระทำการคุกคามทางเพศต่อบุคคลอื่น จะต้องมีการลงโทษ ที่เหมาะสมเพื่อที่จะกู้ชื่อเสียงของผู้เสียหายกลับคืนมาตามมาตรา 9 วรรค 2

นายจ้าง องค์กรควรจะให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสม เมื่อนักเรียน บุคคลที่รับ การศึกษาหรือการฝึกอบรม เมื่อรับการศึกษาหรือการฝึกอบรมที่โรงเรียนหรือ องค์กรที่ให้การศึกษาหรือการฝึกอบรมแล้วกระทำการคุกคามทางเพศต่อ บุคคลอื่น ต้องลงโทษเพื่อคุ้มครองชื่อเสียงของผู้เสียหายกลับคืนมาตามมาตรา 9 วรรค 2 โรงเรียนหรือองค์กรที่ให้การศึกษาหรือการฝึกอบรมควรจะให้ ความช่วยเหลือที่เหมาะสม

ข้อกำหนดทั้งสองวรรคก่อนไม่บังคับใช้กับหน่วยงาน

มาตรา 12 โฆษณา สิ่งพิมพ์ การกระจายเสียงและภาพ โทรทัศน์ การส่งสัญญาณ อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต หรือสื่ออื่นๆ ต้องไม่รายงานหรือ บันทึกชื่อและนามสกุลของผู้เสียหายหรือข้อมูลอื่นที่เพียงพอที่จะระบุตัว บุคคลผู้เป็นผู้เสียหาย แต่หากผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสามารถให้การ ยินยอม หรือหน่วยงานที่สืบสวนการกระทำความผิดตามกฎหมายเห็นว่า จำเป็นก็ไม่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดนี้

บทที่สาม การร้องทุกข์กล่าวโทษและขั้นตอนการสืบสวน

มาตรา 13 ผู้เสียหายคดีการคุกคามทางเพศ นอกจากจะขอความช่วยเหลือได้ตาม กฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว ยังยื่นคำร้องทุกข์ต่อหน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร นายจ้าง หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ของเทศบาลพิเศษ เทศมณฑล

(เมือง) ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้กระทำความผิดได้ภายใน 1 ปีหลังจากเกิดเหตุการณ์ขึ้น

พนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เทศบาลมณฑล) ในวรรคก่อน เมื่อรับเรื่องร้องทุกข์แล้ว ควรจะนำเรื่องส่งให้หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างของผู้กระทำความผิดเพื่อทำการสืบสวน และบันทึกคดีไว้ใน การดูแล เมื่อไม่ทราบผู้กระทำความผิดที่แน่ชัดหรือไม่ทราบว่า มีหน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างที่เป็นผู้บังคับบัญชาหรือไม่ ควรจะส่ง และขอให้หน่วยงานเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ที่เกิดคดีทำการสืบสวน

หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างควรเริ่มสืบสวนภายใน 7 วันหลังจากวันที่มีการร้องทุกข์หรือคดีส่งถึง และควรสืบสวนแล้วเสร็จ ภายในเวลา 2 เดือน หากมีความจำเป็นต้องยืดเวลาออกไป 1 เดือน ควร จะแจ้งฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้ทราบ

ผลการสืบสวนในวรรคก่อนควรแจ้งฝ่ายที่เกี่ยวข้องและพนักงานเจ้าหน้าที่ เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) โดยทำขึ้นเป็นหนังสือ

หากหน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างสืบสวนยังไม่แล้วเสร็จ ในเวลาที่กำหนด หรือฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ยอมรับผลการสืบสวนนั้น ฝ่ายที่ เกี่ยวข้องต้องร้องทุกข์กล่าวโทษอีกครั้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ

เทศมณฑล (เมือง) ภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ถึงกำหนดหรือการ
แจ้งผลการสืบสวนมาถึง

ฝ่ายที่เกี่ยวข้องยื่นคำร้องทุกข์หรือร้องทุกข์กล่าวโทษอีกครั้งเกินเวลาที่
กำหนด พนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) ต้องไม่รับเรื่อง

มาตรา 14 หลังจากพนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) รับเรื่อง
ร้องทุกข์กล่าวโทษอีกครั้ง ประธานคณะกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ
ควรจะมีหมายให้กรรมการ 3 – 5 คน จัดตั้งกลุ่มสืบสวนขึ้นภายใน 7 วัน
และเลือกหรือเสนอ 1 คนเป็นผู้เรียกประชุม เพื่อดำเนินการสืบสวน และ
ดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในวรรคที่ 3 และ 4 ของมาตราก่อน

มาตรา 15 คดีการคุกคามทางเพศเข้าสู่ขั้นตอนการสืบสวนอาชญากรรมหรือการพิจารณา
คดีในศาล เมื่อคณะกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศของเทศบาลพิเศษ
เทศมณฑล (เมือง) เห็นว่ามีความจำเป็น ต้องลงมติให้หยุดการจัดการคดีนั้น
ก่อนที่ขั้นตอนดังกล่าวจะสิ้นสุดลง

บทที่สี่ ขั้นตอนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

มาตรา 16 คดีการคุกคามทางเพศ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งสองฝ่ายจะต้องร้องขอให้
มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล
(เมือง) โดยทำเป็นหนังสือหรือทางวาจา สำหรับผู้ที่ร้องขอทางวาจาควร
จะทำการลงบันทึก

การร้องขอในวรรคก่อน ควรจะแสดงสาเหตุการไกล่เกลี่ยและลักษณะข้อพิพาทให้ชัดเจน

เกี่ยวกับเขตอำนาจศาลที่ไกล่เกลี่ยคดีความตามวรรคแรก การรักษาความลับในการไกล่เกลี่ยคดี การไม่ปรากฏตัวในวันที่กำหนด การร้องขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องช่วยเหลือ เป็นต้น พนักงานเจ้าหน้าที่ส่วนกลางเป็นผู้กำหนดวิธีการต่างหาก

มาตรา 17 ในการไกล่เกลี่ยควรจะจ่ายตามจริงโดยฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ควรรับค่าใช้จ่ายหรือค่าตอบแทนใด ยกเว้นค่าพิสูจน์ตรวจสอบ

มาตรา 18 หากการไกล่เกลี่ยสำเร็จควรจะทำขึ้นเป็นหนังสือไกล่เกลี่ย

ความสมบูรณ์และการมีผลบังคับใช้ของหนังสือไกล่เกลี่ยในวรรคก่อน อนุญาตให้ประยุกต์ใช้ข้อกำหนดในกฎหมายการไกล่เกลี่ยของเทศบาลมณฑลและเมืองภายใต้เทศมณฑล มาตรา 25 ถึงมาตรา 29

มาตรา 19 หากการไกล่เกลี่ยไม่สำเร็จ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องร้องขอต่อคณะกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศของรัฐบาลท้องถิ่นที่ดูแลนั้น ให้ส่งเรื่องไกล่เกลี่ยไปยังหน่วยงานศาลที่ดูแล ค่าธรรมเนียมการตัดสินพิพาทภาคีของศาลในชั้นแรกงดเก็บชั่วคราว

บทที่ห้า บทลงโทษ

มาตรา 20 ผู้ที่คุกคามทางเพศต่อบุคคลอื่น พนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) เป็นผู้สั่งให้ลงโทษปรับ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันขึ้นไป แต่ไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

มาตรา 21 สำหรับผู้ที่ใช้ประโยชน์จากอำนาจหรือโอกาสกระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่น ซึ่งอยู่ใต้การกำกับ การดูแลของตน ในด้านการศึกษา การฝึกอบรม การรักษาพยาบาล งานราชการ ธุรกิจ การหางาน หรือลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงกัน ต้องระวางโทษปรับเพิ่ม 1 ใน 2

มาตรา 22 ผู้ฝ่าฝืนมาตรา 7 วรรค 1 ช่วงท้าย และวรรค 2 พนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) เป็นผู้สั่งให้ลงโทษปรับตั้งแต่ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันขึ้นไป แต่ไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์ไต้หวัน ผู้ที่ยังคงไม่ปรับปรุงตัวภายในเวลาที่กำหนดหลังได้รับแจ้งต้องถูกปรับต่อเนื่องเป็นครั้ง

มาตรา 23 หน่วยงาน กองกำลัง โรงเรียน องค์กร หรือนายจ้างกระทำผิดตามมาตรา 10 วรรค 1 พนักงานเจ้าหน้าที่เทศบาลพิเศษ เทศมณฑล (เมือง) เป็นผู้สั่งลงโทษปรับตั้งแต่ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันขึ้นไป แต่ไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์ไต้หวัน ผู้ที่ยังคงไม่ปรับปรุงตัวภายในเวลาที่กำหนดหลังได้รับแจ้งต้องถูกปรับต่อเนื่องเป็นครั้ง

มาตรา 24 ผู้ที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดในมาตรา 12 พนักงานเจ้าหน้าที่ในแต่ละหน่วยงาน นั้นเป็นผู้สั่งลงโทษปรับตั้งแต่ 60,000 ดอลลาร์ไต้หวันขึ้นไป แต่ไม่เกิน

300,000 ดอลลาร์ไต้หวัน และสิ่งของในมาตรา 12 จะต้องยึดหรือใช้วิธีการจัดการอื่นที่จำเป็น ผู้ที่ยังคงไม่ปรับปรุงตัวภายในเวลาที่กำหนดหลังได้รับแจ้ง ต้องถูกปรับต่อเนื่องเป็นครั้ง

มาตรา 25 ผู้ที่มีพฤติกรรมคุกคามทางเพศอย่างจงใจ จู่โจม หรือสัมผัสสะโพก หน้าอก หรือส่วนที่เป็นส่วนตัวอื่นของร่างกายโดยที่ผู้อื่นไม่ทันซัดซิ่นได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี กักขังหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับไม่เกิน 100,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

ความผิดในวรรคก่อนต้องฟ้องร้องจึงจะดำเนินคดี

บทที่หก บทบัญญัติเพิ่มเติม

มาตรา 26 ข้อกำหนดในมาตรา 7 ถึงมาตรา 11 มาตรา 22 และมาตรา 23 อนุญาตให้ใช้กับความผิดคดีข่มขืน การปรับเงินคดีปกครองตามวรรคก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่ในการป้องกันอาชญากรรมข่มขืนเป็นผู้กำหนด

มาตรา 27 กฎหมายในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่วนกลางเป็นผู้

กำหนด

มาตรา 28 พระราชบัญญัตินี้ให้บังคับใช้หลังจากประกาศ 1 ปี